

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie **adwokata D. S.**

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze,

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2024 r. kasacji wniesionej przez obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 19 listopada 2022 r., sygn. akt [...], zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej [...] z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 zł. (dwadzieścia złotych) obciąża D. S.

UZASADNIENIE

Adwokat D. S. został obwiniony o to, że w okresie co najmniej od sierpnia 2018 r. do chwili obecnej w B. i P. podjął się prowadzenia sprawy z powództwa A. Ł. przeciwko K. K. i A. K. (sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w P.), podczas gdy uprzednio świadczył pomoc prawną jako adwokat i aplikant adwokacki K. K. i A. K. w sprawach związanych przedmiotowo z wytoczonym powództwem przeciwko w/w, nadto wykorzystał w sprawie z powództwa A. Ł. przeciwko K. K. i A. K. informacje objęte tajemnicą zawodową, a które pozyskał udzielając pomocy prawnej K. K. i A. K. i naruszył zasadę uczciwości wywodząc w sprawie z powództwa A. Ł.

negatywne skutki prawne dla K. K. i A. K. z podjętych przez nich działań, a które były wynikiem jego rekomendacji prawnych, czym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze – powoływanej dalej jako: p.a. w zw. z § 22, § 19, § 6, § 8, § 46 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu – powoływany dalej jako: Kodeks Etyki (tekst jednolity ogłoszony na podstawie uchwały nr 52/2011 NRA z dnia 19 listopada 2011 r.).

Sąd Dyscyplinarny [...] Izby Adwokackiej [...] orzeczeniem z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt [...]:

1. uznał obwinionego adwokata D. S. za winnego tego, że w okresie co najmniej od sierpnia 2018 r. do maja 2020 r. w B. i P. podjął się prowadzenia sprawy z powództwa A. Ł. przeciwko K. K. i A. K. (sygn. akt [...]) Sądu Okręgowego w P.), podczas gdy uprzednio świadczył pomoc prawną jako adwokat i aplikant adwokacki K. K. i A. K. w sprawach związanych przedmiotowo z wytoczonym powództwem przeciwko w/w, nadto wykorzystał w sprawie z powództwa A. Ł. przeciwko K. K. i A. K. informacje objęte tajemnicą zawodową, a które pozyskał udzielając pomocy prawnej K. K. i A. K. i naruszył zasadę uczciwości wywodząc w sprawie z powództwa A. Ł. negatywne skutki prawne dla K. K. i A. K. z podjętych przez nich działań, a które były wynikiem jego rekomendacji prawnych, czym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 80 p.a. w zw. z § 22 ust. 1 pkt. a i c, § 19 ust. 1, ust. 3 i ust. 7, § 6, § 8, § 46 Kodeksu Etyki i na podstawie art. 81 ust. 1 pkt. 3 p.a. wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 4000 zł;
2. na podstawie art. 81 ust. 2 p.a. orzekł wobec obwinionego adwokata D. S. zakaz wykonywania patronatu na okres 3 lat;
3. na podstawie art. 95 I p.a. w związku z pkt 1 a i b uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej nr 23/2017 obciążył obwinionego adwokata D. S. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2000 zł.

Po rozpoznaniu odwołań złożonych od powyższego orzeczenia przez obwinionego adwokata D. S. oraz radcę prawnego M. F. - pełnomocnika A. K. i K.

K., Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 19 listopada 2022 r., sygn. akt [...]:

1. zmienił pkt. 1 zaskarżanego orzeczenia w ten sposób, że:
1. w granicach zarzucanego obwinionemu czynu, uznał obwinionego adwokata D. S. za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2018 r. do maja 2020 r., w B. i P., podjął się prowadzenia sprawy z powództwa A. Ł., przeciwko K. K. i A. K., zawisłej następnie przed Sądem Okręgowym w P., pod sygn. akt [...], podczas gdy uprzednio świadczył pomoc prawną jako adwokat i aplikant adwokacki K. K. i A. K. w sprawach związanych z przedmiotem wytoczonego powództwa przeciwko w/w, a nadto, wykorzystał przy tym informacje objęte tajemnicą zawodową, w postaci treści umowy sprzedaży nieruchomości oraz oświadczenia o potrąceniu, które to informacje pozyskał udzielając pomocy prawnej K. K. i A. K., tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 80 p.a. w zw. z § 22 ust. 1 lit. a, § 19 ust. 1 i 3, § 6, § 8 i § 46 Kodeksu Etyki,
2. w miejsce orzeczonej wobec obwinionego kary pieniężnej w wysokości 4000 zł, na podstawie art. 81 pkt 4 p.a. wymierzył mu karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas jednego roku;
3. w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie;
4. zasądził od obwiononego adwokata D. S., na rzecz [...] Izby Adwokackiej kwotę 1000 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 19 listopada 2022 r., sygn. akt [...], złożył obwiniony adwokat D. S. **Zarzucił** w niej mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia rażącą obrazę przepisu postępowania: art. 6 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a. (zarzut z pkt 1), art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a. (zarzut z pkt 2), art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a. (zarzut z pkt 3), i z najdalej posuniętej ostrożności procesowej - alternatywnie rażącą niewspółmierność (surowość) wymierzonej obwinionemu kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres jednego roku, która wynika z braku należytej oceny dowodów i okoliczności przedmiotowej sprawy związanej przede wszystkim z relacjami stron, uzgodnioną przez K. K. oraz A. Ł. możliwością rozliczenia wierzytelności A. Ł. przysługującą mu wobec A. W. z wierzytelnością A.

W. przysługującą jej wobec pokrzywdzonych, z których to ustaleń wycofał się następnie K. K. podejmując jednocześnie czynności prowadzące do udaremnienia uzyskania zaspokojenia wierzytelności przez A. Ł.

Podnosząc te zarzuty obwiniony adwokat D. S. **wniósł o** uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie go z uwagi na oczywistą niesłuszność skazania (art. 537 § 2 in fine k.p.k. zw. z art. 95n pkt 1 p.a.), alternatywnie - uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obwinionego jest oczywiście bezzasadna, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym przez art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n p.a.

Istota procesowa kasacji, będącej przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, powoduje, że jej wniesienie nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej, a samo postępowanie, którego jest ona przedmiotem, nie stanowi trzeciej instancji. Wolą ustawodawcy kasacja w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów, służy do eliminowania z obrotu prawnego tylko takich prawomocnych orzeczeń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, które z racji na rangę uchybień (zawsze będących rażącymi naruszeniami prawa i to - poza uchybieniami z art. 439 k.p.k. - tylko takimi, które mogą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku), którymi są dotknięte, jak też rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej, nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. To powoduje, iż kontroli kasacyjnej w postępowaniu dyscyplinarnym, żadną miarą, nie można utożsamiać ze zwykłą kontrolą odwoławczą. Nie każde zatem uchybienie, którego się sąd odwoławczy dopuścił, może stanowić podstawę skutecznego zarzutu kasacji w sprawie dyscyplinarnej. Podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być, co oczywiste, samo negowanie oceny przeprowadzonych dowodów, bądź kwestionowanie opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla obwinionego (strony) i przeciwstawianie im innych okoliczności, bardziej dla niego korzystnych, których sąd - po ich rozważeniu - nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 2022 r., sygn. akt II ZK 83/22, LEX nr 3456512).

Przypomnieć też należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt 9/10, podkreślił, iż z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP nie wynika standard „pełnej” kontroli orzeczeń organów dyscyplinarnych. Przez kontrolę „pełną” należy zaś rozumieć kontrolę umożliwiającą weryfikację całości stanu faktycznego i prawnego. Prawo do sądu, wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, ustawodawca zrealizował w przypadku pięciu zawodów prawniczych (adwokaci, radcowie prawni, notariusze, komornicy sądowi i rzecznicy patentowi) poprzez wprowadzenie instytucji kasacji w postępowaniach dyscyplinarnych członków tych korporacji zawodowych (por. W. Kozieliwicz, Kasacja w sprawach dyscyplinarnych, w: I. Nowikowski (red.), Problemy stosowania prawa sądowego. Księga ofiarowana Profesorowi Edwardowi Skrętowiczowi, Lublin 2007, s. 336 – 346).

Bezzasadny jest zarzut z pkt 1 kasacji, czyli zarzut obrazy przepisu postępowania – art. 6 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a. Skarżący zarzucił pozbawienie go prawa do obrony poprzez brak dokładnego określenia zarzucanego czynu zarówno na etapie postępowania przed rzecznikiem dyscyplinarnym, jak i w orzeczeniu sądu dyscyplinarnego I instancji, i dokonanie takiej konkretyzacji dopiero w zaskarżonym orzeczeniu, co pozbawiło go możliwości podjęcia obrony w toku postępowania dyscyplinarnego. Rzeczywiście Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury zmienił opis czynu przypisanego, eliminując ustalenie że obwiniony wywodził negatywne skutki prawne dla K. K. i A. K. z podjętych przez nich działań, będących wynikiem jego wcześniejszych rekomendacji prawnych, jednak zmiana ta została dokonana w granicach zdarzenia historycznego ujętego opisem czynu przypisanego z pkt I. Oczywistym jest, że sąd dyscyplinarny związany jest tylko ramami faktycznymi czynu rozumianego jako zdarzenie historyczne. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury może zatem dokonywać zmiany w zakresie opisu czynu pod warunkiem, że nie wyjdzie poza granice konkretnego zdarzenia historycznego, którego dotyczy wniosek uprawnionego oskarżyciela (art. 90 ust. 1 p.a.), uwzględniając przy tym kierunek zaskarżenia orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji. Prawo do obrony, należące przecież do fundamentalnych praw człowieka, potwierdzonych w aktach prawa międzynarodowego, jak i gwarantowane w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, obejmuje wszystkie dopuszczalne przez przepisy prawa

dyscyplinarnego czynności podejmowane w interesie obwinionego, zarówno przez niego samego, jak i przez inne osoby, które zmierzają do odparcia zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego albo do odpowiedniego zmniejszenia jego odpowiedzialności. Rozróżnia się prawo do obrony w sensie formalnym, rozumiane jako prawo do korzystania z pomocy obrońcy, oraz prawo do obrony w sensie materialnym, rozumiane jako prawo do przeciwstawienia się zarzutowi popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, we wszystkich fazach postępowania dyscyplinarnego (por. np. P. Wiliński, Zasada prawa do obrony w polskim procesie karnym, Kraków 2006, s. 197 – 212, R. Baszuk, W. Marchwicki, Prawo o adwokaturze. Komentarz, red. P. Piesiewicz, Warszawa 2023, art. 94). Obwiniony adwokat D. S. działał sam w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu dyscyplinarnym, nie ustanowił obrońcy z wyboru, jak też nie zachodziły w realiach niniejszej sprawy warunki do obrony obligatoryjnej. Obwiniony adwokat D. S. był prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, na której, po przeprowadzeniu przewodu, zapadło orzeczenie, co więcej brał w niej udział za pośrednictwem połączenia on-line przy pomocy aplikacji ZOOM, jak również składał wyjaśnienia. Zmiana opisu czynu przypisanego dokonana przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, nie może być, w realiach niniejszej sprawy, oceniana w kategoriach czynności pozbawiającej obwinionego prawa do obrony. Tak zwana sprawiedliwość proceduralna, obejmująca prawo do obrony, stanowiąca element prawa do sądu, ma kluczowe znaczenie we współczesnym państwie prawa, ale by móc zasadnie twierdzić, że w konkretnej sprawie nie dochowano standardów wymaganych zarówno krajowymi przepisami, jak i tymi o charakterze wiążącego prawa międzynarodowego, należy wykazać, że w istocie do takiego naruszenia doszło (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2021 r., sygn. akt II KK 291/21, LEX nr 3391130).

Zarzuty z pkt 2 i 3 kasacji, to w rzeczywistości zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, nie zaś obrazy przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a. Tymczasem stosownie do treści art. 91b p.a. kasacja może być wniesiona tylko z powodu „rażącego naruszenia prawa”, a także „rażącej niewspółmierności kary”. Oznacza to, że podstawy kasacji nie stanowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, nawet gdy został

przedstawiony w innej szacie graficznej, przez sformułowanie zarzutu rzekomego naruszenia przepisów prawa materialnego bądź prawa procesowego (por. W. Kozielewicz, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Warszawa 2023 r., s. 357). Tak więc, charakter kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Konsekwentnie Sąd Najwyższy przyjmuje, że gdy zarzucana wadliwość zaskarżonego orzeczenia sprowadza się do przyjęcia za jego podstawę nietrafnych ustaleń, to w grę wchodzi uchybienie określone w art. 438 pkt 3 k.p.k., mające postać błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a nie rażące naruszenie prawa procesowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, nie może stanowić zarzutu kasacyjnego, a określenie go w kasacji jako zarzut rażącego naruszenia prawa, nie obliuguje Sądu Najwyższego do jego rozpoznania, gdyż wówczas sąd kasacyjny działałby poza granicami ustawowej regulacji dotyczącej podstaw kasacji. Odnosząc się już tylko marginalnie do stawianych zarzutów obrazy przepisów postępowania – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a. Sąd Najwyższy nie dostrzegł tego rodzaju uchybień w postępowaniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, które miałyby charakter rażących i skutkujących koniecznością uchylenia orzeczenia tego sądu. „Rażące naruszenie prawa” w rozumieniu art. 91b p.a. zachodzi wtedy, gdy naruszono przepis o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, że mogło to mieć istotny wpływ na treść orzeczenia zaskarżonego kasacją. Ustawodawca wprawdzie nie sprecyzował zwrotu „rażącego uchybienia”, jednakże semantyczna zawartość powyższego pojęcia została wypełniona przez orzecznictwo, gdzie wypracowano pogląd, iż rażącym naruszeniem prawa jest jedynie takie naruszenie, które jest niewątpliwe, łatwe do stwierdzenia i charakteryzuje się takim ciężarem gatunkowym, które ma kluczowe znaczenie dla prawidłowości postępowania dyscyplinarnego i wydanego rozstrzygnięcia. Podkreślenia w tym miejscu wymaga nadto, iż strona nie może

ograniczyć się do wyrażenia ocen, iż czuje się zaskarżonym orzeczeniem pokrzywdzona, czy też do polemiki z ustaleniami faktycznymi, dokonanymi przez korporacyjny sąd odwoławczy lub do kwestionowania ocen dokonanych przez ten organ, bez jednoczesnego wskazania, które przepisy prawa zostały w toku korporacyjnego postępowania dyscyplinarnego naruszone i bez wykazania nadto, że naruszenie to miało charakter rażący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2004 r., sygn. akt SDI 7/04, LEX nr 568870). Sąd Najwyższy uznał, iż taka sytuacja nie wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż podniesione przez obwinionego adwokata D. S. zarzuty rażącej obrazu wymienionych przepisów są w sposób oczywisty bezzasadne. Stanowisko sądów dyscyplinarnych obu instancji w przedmiocie prowadzenia spraw przez obwinionego, mimo udzielenia wcześniej pomocy prawnej stronie przeciwnej w sprawie z nimi związanej i wykorzystanie informacji objętych tajemnicą zawodową, znajdowało pełne oparcie w zebranych materiale dowodowym, w tym depozycjach przesłuchanych stron i świadków. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw do podważenia tego stanowiska, zwłaszcza, że zostało logicznie i wyczerpująco uargumentowane w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Zarzuty kasacyjne nie mogą też być powieleniem zarzutów z odwołania, jak ma to miejsce w zakresie zarzutu ujętego w punkcie 3 kasacji, stanowiącego w istocie powtórzenie zarzutu z pkt II pkt 5 odwołania obwinionego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej w C. z dnia 15 marca 2021 r., który był już przedmiotem rozpoznania. Do tego zarzutu odniósł się w sposób poprawny Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury na str. 130 - 131 pisemnego uzasadnienia orzeczenia z dnia 19 listopada 2022 r., sygn. akt [...], wskazując, że cyt.: „sprawa o bezumowne korzystanie z lokalu jest sprawą związaną ze sprawą o eksmisję z tego lokalu. Prawa podmiotowe, których ochrony dochodzi się w oby tych postępowaniach przysługują bowiem z tytułu tego samego zdarzenia faktycznego, jakim jest zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego. Jeżeli zatem mamy do czynienia z tożsamością podmiotową (tożsamością stron) oraz tożsamością przedmiotową (tożsamość lokalu), związek pomiędzy sprawami jest oczywisty i nie zmienia tego faktu odmiennosc podstaw prawnych dla obu roszczeń”. Zarzuty kasacyjne

powinny być podniesione pod adresem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, nie zaś sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji..

W zarzucie z pkt 4 kasacji obwiniony adwokat D. S. alternatywnie zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres jednego roku, która wynika z braku należytej oceny dowodów i okoliczności przedmiotowej sprawy. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że wymierzona obwinionemu adwokatowi D. S. kara dyscyplinarna nie nosi cech rażąco niewspółmiernie surowej. Katalog kar dyscyplinarnych, wymienionych w art. 81 ust. 1 p.a. oznacza konieczność rozważenia ich zastosowania w kolejności od najłagodniejszej do najsurowszej poprzez pryzmat ciężaru gatunkowego popełnionego deliktu dyscyplinarnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., sygn. akt SDI 21/09, LEX nr 1615501). W realiach sprawy należy uznać, że wymierzona obwinionemu adwokatowi D. S. kara dyscyplinarna, jest adekwatna w stosunku do popełnionego przez niego deliktu dyscyplinarnego i sprawiedliwa. Nie można zasadnie wywodzić, że wymierzona obwinionemu kara, została orzeczona z naruszeniem j dyrektyw wymiaru kary dyscyplinarnej. W doktrynie wskazuje się następujące dyrektywy: 1) stopnia winy, 2) stopnia społecznej szkodliwości (rodzaju i wagi) czynu, 3) osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych względem obwinionego (dyrektywa szczególnieprzewencyjno – wychowawcza), 4) kształtowania świadomości prawnej właściwej organizacji publicznej do której należy obwiniony, 5) uwzględniania okoliczności dotyczących sprawcy przewinienia dyscyplinarnego, 6) uwzględniania okoliczności dotyczących czynu wyczerpującego znamiona przewinienia dyscyplinarnego, takich np. jak sposób jego popełnienia, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na obwinionym obowiązków, skutki czynu, w tym rozmiar jego ujemnych następstw (por. np. A. Halicki, Zasady wymiaru kary w postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym funkcjonariuszy celnych, Monitor Prawa Celnego i Podatkowego 2006, nr 6, s. 239 – 240). Niewątpliwie przy orzekaniu kary dyscyplinarnej zawsze trzeba baczyć, czy w konkretnym rozpatrywanym wypadku, zostaną zrealizowane cele odpowiedzialności dyscyplinarnej, jakimi są: ochrona społecznego zaufania do zawodu, ochrona należytych standardów i poziomu jego wykonywania, skuteczne egzekwowanie prawnych konsekwencji w przypadku

indywidualnych zachowań przedstawicieli właściwej organizacji publicznej naruszających reguły postępowania wyznaczone pojęciem godności lub powagi urzędu albo zawodu, czy naruszających reguły wykonywania zawodu wyznaczone ukształtowanymi normami zawodowej sztuki, etyki i deontologii (por. np. T. Kuczyński, O odpowiedzialności dyscyplinarnej pracowników, Państwo i Prawo 2003, nr 9, s. 60 – 61). Biorąc pod uwagę wszystkie kryteria wymiaru kary dyscyplinarnej, Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby wymierzona obwinionemu adwokatowi D. S. kara dyscyplinarna była, w realiach sprawy, karą rażąco niewspółmiernie surową, czyli by istniała wyraźna dysproporcja pomiędzy tą karą dyscyplinarną, a karą dyscyplinarną którą należałoby wymierzyć obwinionemu w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary dyscyplinarnej.

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 p.a., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[M. T.]

[ms]